

HET AFSCHIED
van Ds. VENEMA
van KOUDUM.

Gedichten, vervaardigd ter gelegenheid van
dit afscheid, met voorwoord van hemzelf.

(Voorzien van 2 photo's.)

PRIJS 50 CTS.

FIRMA F. D. HOEKSTRA & ZONEN, KOUDUM.

HET AFSCHIED VAN Ds. VENEMA
VAN KOUDUM.

Gedichten, vervaardigd ter gelegenheid van
dit afscheid, met voorwoord van hemzelf.

(VOORZIEN VAN TWEE PHOTO'S).

FIRMA F. D. HOEKSTRA & ZONEN, KOUDUM. 1922.

Ds. G. VENEMA,
geboren 16 April 1882,
NED. HERV. PREDIKANT te KOUDUM
20 Sept. 1914 — 1 Oct. 1922.
JESAJA 52: 7.

Aan mijn geliefde gemeente
en de vele onvergetelijke vrienden
in en om Koudum.

Met groote sympathie heb ik begroet het plan van enkele warme, ondernemende vrienden in Koudum om door den druk te bewaren het vele goede, dat we bij ons afscheid hebben gehoord en daardoor voor altijd vast te leggen de bijna weergaloos goede verhouding die er tusschen elkander is gegroeid, als een beschamend en tegelijk opwekkend voorbeeld voor velen. Daarvan moge dit bescheiden boekje het bewijs leveren, waarvan de medewerkers, gelijk ze zeker gaarne toestemmen, niet behooren tot de z.g. wereldwijzen en daarom ook geen behoefte hebben om hun geestesproducten op de wereldmarkt te brengen. — Maar waaruit een toon spreekt van liefde en waardeering, van wederzijdsche hoogachting en dankbaarheid, die in glans het goud van nat uurlijke wijsheid verre overtreft, omdat ze een vrucht is van die Geest, dien in de diepsten van het Goddelijk Wezen graaft en van die eeuwige schatten van Goddelijke liefde iets overdraagt en indraagt in een ontvankelijk menschenhart.

Algemeen — en terecht — wordt er geklaagd over verkoeling in de maatschappelijke, zoowel als in de kerkelijke samenleving, waar de Kaïnsgaest een overheerschende is, meer een gevolg van de steriliseerende kracht van het materialisme, van den wereldgeest, die alle hooger en dieper beginsel van zelfverloochening en liefde en toewijding dreigt te verstikken en den mensch opvoedt — of beter neerhaalt tot het dierlijk beginsel: een ieder is zich zelven het naast. Maar daardoor dan ook de Wet des Heeren krachteloos maakt, die liefde biedt en ook liefde eischt en daardoor den mensch wil houden op den weg

om gezegend te worden en tot zegen te zijn en daarom kan de wederopbouw van de verwoeste verhoudingen op allerlei gebied, waar de liefde niet meer woont en de zegen niet meer gezien wordt, alleen liggen in de terugkeer tot de Wet en de Getuigenis des Heeren. God zal Zijn waarheid nimmer krenken! — en deze waarheid hebben wij ervaren in ons 8-jarig verblijf in Koudum. Wij zijn er gezegend, met elkander, voor elkander, door elkander, om elkander. Als gemeente hebben wij gevoeld, hoe banden des Geestes ons omstrengelden en ons één deden zijn in liefde en in geloof. Onvergetelijke jaren hebben we in Uw midden doorgebracht, onvergetelijk in allerlei opzicht, zoowel door de vreugde die we er gekend, als ook door de smart, die we er gesmaakt hebben; onvergetelijk, zoowel door de liefde die wij gegeven, als ook door die wij ontvangen hebben; onvergetelijk bovenal door de vele gelegenheden die ons geboden werden, om naar de lust en de ingeving van ons hart onder U te kunnen en te mogen werken aan de opbouw van Gods Koninkrijk en het bestrijden van de machten die dat willen belemmeren.

Te *willen* werken is een groote zegen en genade, maar te *kunnen* werken is nog grooter zegen en genade; het is — goed verstaan — de zegen, dien wij uit het Paradijs hebben medegenomen. Daartoe hebt gij mij ruimschoots gelegenheid gegeven, gemeente van Koudum en zooveel meer — en daarvoor dank ik U. Gij hebt U groote moeite getroost en zelfs vele opofferingen en offers, om *mij* te danken voor alles wat ik onder en voor U deed - - en ik aanvaard het dankbaar — maar weest verzekerd, dat Uw beste dank is de wijze, waarop ge mij in Uw midden altijd hebt ontvangen en mij hebt laten werken. Zeker — alle zaaien op den akker van Gods Koninkrijk, is een zaaien met tranen als het goed is — en ook van die heilige tranen is de pastorie getuige geweest, maar aan weinigen is het vergunt zoo spoedig het maaien met gejuich te ontvangen. Dat is mij onder U ten deel gevallen en iets

van dien geestelijke oogst wordt ons geboden in dit boekken. — Dat mijn portret daarin prijkt, is wel een zeer vriendelijke onderscheiding, waartegen mijn hart wel een weinig in verzet komt, maar waarin ik heb toegestemd, omdat ik weet, dat velen op mijn contereitsel gesteld zijn en ik mij vlei met de gedachte dat ik zoo deemoedig mogelijk kijk, wat inderdaad mijn bedoeling is geweest, om alle gedachte aan eigen roem te verstikken en onmogelijk te maken.

En wat zal ik voorts schrijven. De inhoud van dit boekken spreekt van zich zelven.

Daar is met groote teerheid — en dan ook niet zonder genie, aan gewerkt. De inhoud der verschillende toespraken in dichtvorm is even gevoelig als wel-doordacht. Er schuilen in Koudum krachten, die men elders wellicht te vergeefs zal zoeken. Ook daarom is het mij een onvergetelijke eer 8 jaren in Uw midden te hebben mogen en te kunnen werken met dit eindresultaat. Met groote liefde denk ik aan U allen terug, inzonderheid aan hen en aan de vereenigingen, met wie ik veel persoonlijk in aanraking kwam en waarvan mij de leiding was opgedragen en toevertrouwd.

Ik zal geen namen noemen of uitzonderingen maken — want dan zou wellicht dit boekje de namen niet kunnen bevatten. Maar ik wil U allen te samen nemen en daardoor een ieder in het bijzonder, en U op mijn priesterlijk hart opdragen aan Gods troon.

Nog altijd vind ik de stemming van mijn hart het best en zoo juist weergegeven door het woord van m'n afscheidstekst uit *Fil. 4 : 19*: „doch mijn God zal naar Zijnen rijkdom vervullen al uwe nooddrift, in heerlijkheid, door Jezus Christus”. Het bevat een bede en een belofte, een wensch met een zekere toezegging — en dat alles spontaan opwellend uit een hart van dank en liefde, voor hetgeen de gemeente van Filippi voor Paulus geweest is en gedaan heeft. Welnu, dat alles zijt gij ook voor mij geweest, gemeente van Koudum, en mijn hart wordt tot

schreiens toe bewogen, als de welriekende reuk eener liefde nog tot mij doordringt. — De beste en de blijvende dank die gij mij kunt bewijzen, gemeente, is echter dat gij U houdt aan het woord en de beginselen die ik getracht heb onder U te planten of te bevestigen — het beginsel van onze nooddrift en van Gods heerlijkheid, het beginsel van onze armoede en van Gods rijkdom in Jezus Christus, het beginsel van den armen zondaar — maar ook van den rijken Verlosser en Zaligmaker. Mijn levensdevies en levensbeginsel is en moge blijven: Hoop steeds op Zijn genade! Op *genade* — dat sluit verdienste uit. Op *Gods* genade — en die is even rijk als vrij. En dan steeds — onder alle omstandigheden, in leven en in sterven, in nood en dood, voor tijd en eeuwigheid, voor lichaam en ziel. Nooit kan het geloof van die genade te veel en te vaak verwachten. En dan maar hopen, vertrouwen, verwachten; ja op hoop tegen hoop. God beschaamt niet, die op Hem vertrouwen. En: al toeft Hij al, Hij kent Zijn tijd, Hij komt, Hij komt gewis. O, godvruchte schaar, houdt daarom moed! Hij is getrouw, de Bron van *alle* goed. Zoo daalt Zijn kracht op U in zwakheid neer: Wacht dan, ja wacht, verlaat U op den Heer!

Zoo dan, geliefden in Christus, ontvangt allen mijn hartelijke groeten en de beste wenschen — en vergunt het mij in den geest nog eens mijne handen over U op te heffen en U toe te bidden: De Heere zegene U en behoeve U! De Heere doe Zijn aangezicht over U lichten en zij U genadig! De Heere verheffe Zijn aangezicht over U en geve U vrede!

Amen.

Appingedam, 25 October 1922.

Aan Ds. G. VENEMA bij zijn afscheid van de Nederl. Herv. Gemeente te Koudum op Zondag 1 October 1922.

Scheiden — 't is een pijnlijk denkbeeld — 't spreekt van sterven

[en vergaan,

't Spreekt van wisseling en einde; van 't onzeker aardsch bestaan.

't Wenkt ons heen van maag en vrienden, 't roept ons uit een

[arbeidskring,

Waar 't ons zalig was te werken, waar geheel ons hart aan hing.

't Rijt en scheurt de hechtste banden, als een spinrag, wreed uiteen.

't Voert ons uit en van elkander, elk zijns weegs, naar 't zijne heen.

't Roept herinneringen wakker aan een liefelijk verleên,

't Doet opnieuw met smart gevoelen, hoe we op doornen moesten

[treên.

't Dringteen zucht ons uit den boezem, 't perst een traan ons uit

[het oog,

Uit het hart een stille bede, die er rijst tot God omhoog.

* * *

Scheiden — 't is een pijnlijk denkbeeld — ware 't niet, dat onze God,

In Zijn trouwe Vaderhanden heel 't bestuur heeft van ons lot;

Dat Hij onze gangen regelt, wenkt tot komen of tot gaan,

En beslist in Zijn alwijsheid, of men hier of ginds zal staan.

* * *

't Scheidensuur is thans gekomen tusschen Leeraar en Gemeent',

Die voor 't laatst, in 't Huis des Heeren, alszoodanig zijn vereend.

Om ook thans uit 't Woord des Heeren, bij wat heden ons bedroeft,

Steun en heil en troost te putten, die ons hart zoozeer behoeft;

Ons te sterken in den Heiland, Die bij al wat henendrijft,

Gisteren zoowel als heden, eeuwiglijk Dezelfde blijft.

* * *

Wij dan, hebben nu wel droefheid en een pijnigende smart,
 Sluipt en knaagt er in ons binnenst, maakt zich meester van ons hart.
 Toch! wij billijken Uw keuze, wij bedillen die hier niet,
 Maar wij zeggen: dat Gods wille altijd en alleen geschied.
 Want wij weten en gelooven, nemen 't vol vertrouwen aan,
 Dat gij enkel op Gods roepstem, om Godswil zijt heengegaan.
 Daarom voegt geen morrend klagen, zwijgen wij eerbiedig stil,
 Buigen ons voor Hooger Wijsheid en aanbidden 's Heeren wil,
 En wij danken Gods genade voor wat Hij in U ons gaf. ....
 Nu Hij U naar elders heenroept, staan wij U gewillig af.

* *

Wij gedenken dan op heden, hoe ge als Leeraar uit Gods Woord,
 Schatten heils hebt opgedolven, uit de diepten opgespoord;
 Altijd dieper weer gegraven, nieuwe bronnen aangeboord!
 Hoe ge ons leiddet in de dreven, hoe ge ons voerdet in het oord,
 Waar de Heiland zelf vertoefde, waar Hij leefde, stierf en leed'
 Waar Hij onze schuld wou dragen en aan 't kruis verzoening deed.
 Christus hebt gij ons verkondigd in Zijn volheid van gena,
 In Zijn rijke zondaarsliefde, liefde zonder wederga!

In Zijn Naam hebt gij genoodigd: Zondaars! komt toch! hoort
 [Zijn stem!

Al Uw heil en zielsbehoeften vindt gij slechts alleen in Hem!
 Dat is 't God'lijk Evangelie, dat gij zaaidet, tred voor tred!
 En Uw arbeid was gezegend en Uw voetstap droop van vet!

Psalm 65 : 12.

* *

Wij gedenken hoe ge als Priester, al de zuchten, al de smart,
 Al de nooddrift der gemeente hebt gedragen op Uw hart.
 Hoe gij voor den troon des Heeren, ons geplaatst hebt engeleid,
 En in dank- en smeekgebeden, hart en handen uitgebreid,
 d'Offers van Gods volk gebracht hebt, hebt gebeden om gena,
 Pleitend op het eenig' Offer van den Zoon op Golgotha.

Aldus bracht gij ons den zegen, zijt ge een priester ons geweest,
 Hebt ook daarin kracht verkregen door de hulpe van Gods Geest.

* *

Wij gedenken, hoe ge ons schaardet rondom Christus Kruisbanier,
 En met opgeheven hoofde, als een Koning, vrij en fier,
 Tot 'den strijd hebt opgeroepen, wie met U van Christus is,
 Tegen zonde, vleesch en wereld, tegen 't Rijk der duisternis;
 Om Gods Koninkrijk te vesten en met koninklijken moed,
 Satans macht terug te dringen, te bekampen, voet voor voet!
 Om de zege uit te roepen en de Glorie van den Heer,
 Wien 't heelal als Vorst moet kennen, hulde brengen, lof en eer!

* *

Wij gedenken hoe ge als Herder, trouw Uw schapen hebt geweid,
 Wat verloren en wat krank was, steeds tot Christus hebt geleid.
 Hoe gij onze dierb're kranken aan hun sponde hebt bezocht,
 Troost en moed hebt ingesproken, als hun 't lijden overmocht;
 Hoe gij al hun smart gepeild hebt, meegevoeld hebt in hun leed
 Meegeworsteld in gebeden, als ge om uitkomst voor hen streedt!
 Zulk een werk is niet verloren, 't gaat met de aarde niet voorbij,
 't is behouden, 't zal gedijen, 't is van eeuwige waardij!

* *

Ga dan henen, nu ge Uw arbeid in ons midden hebt volbracht!
 Ga gelijk een Held des Heeren! ga in deze Uwe kracht. (Richt. 6 : 14)
 Biddend 't oog op God geslagen en de handen aan den ploeg,
 Zal Hij Uwe krachten schragen Zijn gena is U genoeg!
 Wees gezegend met de Uwen! in uw arbeid, in uw huis!
 Woon in veiligheid en zeker, in de schaduw van het kruis!
 Wees een zegen! wees een sieraad, steunpilaar van Christus Kerk!
 God, d'Almachtige bekrone, met Zijn Zegen, heel Uw werk!
 Drupt dan hemelen! van boven en gij zware wolken vloe! (Jes. 45 : 8)
 Aarde! opent U beneden; dat er wasdom koom en bloei!

Dat gerechtigheid ontspruite! dat er heil en vrede groei.
 Dat geen ploegen ooit op rotsen nutteloos uw ziel vermoei.
 Zouden wij U ooit vergeten? Wien wij zooveel zijn verplicht,
 Om den arbeid uwer liefde, onder ons zoo trouw verricht?
 Neen! gij hebt een plaats veroverd, waar gij immer blijft geduld,
 Die U toekomt in ons harte, die gij nooit verliezen zult.
 Want wij willen 't u bekennen en wij zeggen het met trots,
 Dat gij woondet in ons midden als een Vorst, een Engel Gods!
 Genesis 23 : 6.

Zoudt gij Koudum ooit vergeten, dat de liefde uws harten heeft?
 Waar ge een beste deel uws levens, achttal jaren, hebt doorleefd?
 Neen, dat kan niet! vreugde, blijdschap, smart en droefheid,
 [rouw en leed,
 Echte vriendschap hier gesloten, 't werk dat gij in Godsnaam deed,
 (Die als Herder en als Leeraar u aan deze plaats verloor,
 En op 't nauwst met ons vereende,) is en blijft ons borg daarvoor!

Neen wij zullen niet vergeten, maar gedenken, telkens weer;
 In den geest elkaar ontmoeten, voor den troon van onzen Heer!
 Eenmaal (zij 't door Gods genade,) na de reis door de woestijn,
 Als gezaligden daar boven, waar geen scheiding meer zal zijn.

JAN G. KLIJNSTRA.

Toespraak van den Heer K. QUARRÉ,
 voorzitter van „Advendo”,
 gehouden op de afscheidsuitvoering, bij de aanbieding
 der foto der vereen., aan Ds VENEMA.

Vrienden uit ons dorpje Koudum en van buiten hier vergaard,
 't Blijkt ons in dit menschlijk leven, niets bestendigs hier op aard.
 Alles wisselt en veranderd, niets heeft hier een vasten stand
 En wat menig keer verwisselt, is de woonplaats van 'n predikant.

Er heeft in ons dorpje Koudum, menig predikant gestaan,
 Van de meesten kon men zeggen: Men kwam slechts om te gaan.
 Doch die nu was, onzen herder, heeft daar anders over dacht,
 Want een achttal lange jaren, heeft hij bij ons doorgebracht.

Twintig Sept. negentien veertien, heugt nog velen blij den dag:
 Toen men U voort eerst in dit gebouw, op deez' mooien kansel zag.
 Aan den Christus op den Kruisberg, was uw wakker woord gewijd.
 En een zachten lauwer kroonde, steeds Uw werk voor d' eeuwigheid.

Maar van den opgewekten Christus te getuigen, was uw lust,
 Hem, bracht ge onvermoeid uw offer, van uw tijd, uw kracht, uw rust
 En daarom wij danken en loven, Te zaam in Godshuis hier geschaard,
 Den Schepper der sterren daarboven, Die u ook voor ons heeft
 [bewaard.

God wou ons hier een leidsman schenken, een leeraar rijk in
 [plicht gevoel
 Wiens hand'len, denken, spreken, wenschen, zich al bepalen
 [tot één doel.
 Dat doel bevat 't geluk dergenen, door zonde en misdaad
 [afgedwaald,
 Dat God u steeds mag kracht verleenen, En word' u door zijn
 (geest bestraald.

Sla leeraar, sla uw oog in 't ronde, aanschouw deez' schaar,
 (door u geleid,
 't Gebed ten hemel opgezonden, door hen, is aan uw heil gewijd.
 Ja leeraar! dat des Hemels zegen, steeds ruste op uw heilig werk,
 Gij leidt ons op des Heeren wegen en dat is een heerlijk werk.

Van ons heeft menig ondervonden, hoezeer ge ons aller heil beoogt,
 Vaak stond ge aan der zieken sponnen, hebt zilte tranen daargedroogd
 In blijdschap deed gij smart verkeeren, wanneer gij spraakt van
 (Gods genâ,
 Woudt moed en onderwerping leeren, als gij ons weest naar Golgotha.

Ja ge bracht ons steeds met liefde, het heerlijk Evangeliewoord,
 Omdat ge ons altijd wildet wijzen, naar hooger en ook zaal'ger oord.
 Wel doen nog geene sterren ons 't lezen, wier schitterend licht
 (wordt verdoofd,
 Hoe 't eens daarboven wel zal wezen, doch, zalig die hoopt en gelooft.

Reeds klinkt 't ons tegen van verren, bij 't ruischen der eeuwige bron,
 De leeraren blinken als sterren, rondom Christus, hun eenige Zon.
 En alle die sterren, zij zingen, Ter eer van Gods Heiligen naam.
 Zij juichen, wat weg zij ook gingen, Tot één groot Halleluja te zaam,

En nu onz' geachten leeraar, ik weet ik stel u niet te leur,
 Dat wij ook een woord gaan richten, tot u, als onzen directeur.
 Daarom onzen besten leider, is 't voor mij een groot genot,
 Dat 'k als toik van heel Advendo, U ga danken naast onzen God.

Want we zijn veel dank hier schuldig, voor wat ge voor ons
 (hebt gedaan,
 En als we 't scheiden overdenken, welt in aller oog een traan.
 Ja ge gaaft ons in deez' jaren, menig prachtig avond uur,
 Die getuigden van oprechte vriendschap, Die nog steeg van uur
 (tot uur.

En ge gaaft uw beste krachten, Excelsior was steeds uw doel.
 Ook moesten we veelal hooren, Vrinden zing toch met gevoel.
 En uw werk dat werd gezegend, ja uw moeite werd beloond,
 Daar ons koor voor een'ge weken, werd met een eersten prijs
 (bekroond.

Wij als leden van A.d.v.e.n.d.o., brengen onz' oprechten dank,
 Want door uwe keur'ge leiding, gaaft ge aan A.d.v.e.n.d.o. klank.
 En dit deedt ge onvermoeid steeds, opgewekt, ja elken keer,
 Omdat ge weet dat dit hier waar is, de zang verheerlijkt onzen
 (Heer.

Want de zang m'n beste vrinden, is ter dege een gave Gods,
 Wil haar dus nooit verachten, maar wees daarop steeds trots.
 Ziet het aan de vogels vrinden, ja ook zij verheffen 't lied,
 't Is of ze ons willen zeggen: mensch, vergeet uw Schepper niet.
 Ziet het aan de leeuwrik vrinden, des te hooger men hem ziet.
 Des te ruimer haalt hij adem, des te schooner klinkt zijn lied.

Daarom onzen besten leider, past ons hier het zwijgen niet,
 Maar wij danken u van harte, die ons leerde 't Christ'lijk lied.
 Ja het past ons op deez' avond, nu ge uw werk voor 't laatst
 (hier doet,
 Nog een danklied aan te heffen en te juichen: God is goed!
 Ja er is hier stof te danken, nu wij zijn aan 't eind der baan,
 Want er heerschte oprechte vriendschap, die ook lang nog zal
 (bestaan.

Daarom zij deez' mooie foto, waarop ons clubje kwam te staan,
 Steeds voor u een blijk van vriendschap, die na 't scheiden
 blijft bestaan.
 En wij vertrouwen dat deez' photo, nu ge van ons scheiden gaat,
 Krijgt in uw huis daar in het noorden, wel een plaats die zij is
 waard.

Moge dan deez' mooie photo,
 Met haar fijne gouden rand,
 't Beeld zijn van de ware vriendschapsband,
 Die er tusschen Directeur en leden
 Wezen mocht, geheel den tijd
 En mijn wensch is, beste vrinden,
 Dat dit vruchten zijn, voor d'eeuwigheid.

Koudum, Sept. '22.

K. QUARRÉ.

**Afscheidslied aan Ds. VENEMA, gezongen op dien
avond, bij de uitreiking van het souvenir.**

Op de wijze van „Welk een Vriend is onze Jezus.“

Vrienden moeten eenmaal scheiden
Dat is Gods bestel op aard,
Hij, Die vreugde geeft en lijden
Stelde 't vast in Zijnen Raad.
Godes wegen en de onze
Loopen altijd zoo uit een,
Reeds in overoude tijden
Wees Jesaja daar al heen.

En wij denken aan die woorden
Op deez' avond, vol van weê,
Doch wij denken ook nog dankbaar
God geeft ook bij 't scheiden vree.
Veel, veel goeds ontving „Advendo“
Van haar leider, altijd weêr
Onvermoeid voer hij de maatstok,
Met bezieling keer op keer.

Menig, prachtig mooie avond
Danken wij in Koudum hem,
Hij die door zijn gloed en leiding
Harmonie legde in de stem.
Een van Frieslands oudste koren;
Op den Bondsdag nummer één,
't Is naast God aan hem te danken
Die thans gaat van Koudum heen.

Maar wij bidden bij 't scheiden:
Spaar o God, in Uw genâ
Dominé nog lange jaren,
Sla in liefde, steeds hem ga.
Geef hem zegen op zijn arbeid
Soms zoo moeilijk en zoo zwaar
Hoed hem steeds met al de zijnen
Ook voor rampen en gevaar.

Geef, dat in 't hooge noorden
Hij „Advendo“ niet vergeet,
Wij die dankbaar hem gedenken
Wat hij altijd voor ons deed.
Daarom zij deez' mooie foto,
Waar we met elkander staan,
Steeds voor hem een blijk van vriendschap
Die na 't scheiden blijft bestaan.

Koudum, 27 Sept. '22. JOH. HOEKSTRA.

„EEN VAN FRIESLANDS OUDSTE KOREN“

Koudum's Chr. Gemengd Koor „ADVENDO“

Opgericht 6 October 1889.

Gekiekt met haren leider Ds. Venema in den Pastorietuin,
September 1922.

Afscheidslied gezongen door „Advendo” op haar laatste bijeenkomst met haar leider

---

Wie heeft niet in 't aardse leven
Ooit de diepe smart gekend,
Als het uur van scheiden nadert,
Dat een dierbre van ons zendt.
Wie gevoelde er niet in 't harte
Al de weemoed en de pijn
Die de droeve scheiding meebrengt
't Van elkaar verwijderd zijn?

Dikwijls moet men vrienden missen,
Soms breekt een teedre band,
Vaak ook gaat een zwerver henen,
Naar een Beter Vaderland!
Doch 't zij tijd'lijk of voor immer,
Altijd doet het heengaan leed,
En of 't weêrzien ooit zal dagen,
Niemand die 't op aarde weet.

Ook wij voelen 't dezen avond
Die aan U is toegewijd,
Wat 't wil zeggen, waarde Leeraar
Dat ge van ons allen scheidt.
Acht jaren bracht g'in ons midden,
't Eeuwig Evangeliewoord.
Weldra hebben wij die roepstem
Uit Uw mond voor 't laatst gehoord.

Als de leider van Advendo,
Gaafte gij al Uw lust en kracht,
Aan het zangkoor dat voortdurend
Immer meer succes ons bracht.
't Aantal punten was steeds stijgend
Triumfeerend keerde 't weer,
Onlangs nog bij 't eind der wedstrijd
En het dankte aan U zijn eer!

't Was de kroon op al uw ijver
 Dat op muzikaal gebied
 Steeds ons dorp een goed onthaal vond
 Waar 't zich uitte in klank en lied.
 Ja gij hebt in al die jaren,
 Naar veel goeds en schoons getracht
 Aan den drankstrijd gaaft g'ook immer
 Al Uw energie en kracht.

't Ernstig woord, gepaard met humor,
 Was Uw wapen tegen 't kwaad,
 Moge God den wasdom geven,
 Op dit uitgestrooide zaad!
 Al wat in ons dorp Uw hart had,
 Steundet gij met vaste hand.
 En, in vrede met uw naasten,
 Bracht g'onnoem'lijk veel tot stand.

't Zangkoor zij de tolk van velen,
 Op deez' laatsten avondstond,
 Die ons als zoo menigmalen
 Heden weer te zamen vond,
 Leeraar, Leider, Vriend en Herder
 Uit het diepst van ons gemoed,
 Klinkte u toe van aller lippen,
 Ons gebed als afscheidsgroet:

BEDE:

Vader, sla in liefde gade
 Waar de weg ook henengaat,
 Onzen Vriend met al de zijnen
 Nu hij onze plaats verlaat.
 Zegen ruste er op zijn arbeid
 Waar hij die ook brengen moog
 En leidt aan Uw Hand, o Heiland
 Eens zijn schreden naar Omhoog!

H. W. H. — v. d. M.

Panama (fil.) U. S. N. A.

Dit lied is op de intieme afscheidsavond van „Advento” Ds. VENEMA toegezongen op de wijze van Gezang 120; het voorgaande lied op de wijze „Welk een Vriend is onze Jezus” is geharmoniseerd door den heer J. NAUTA Jzn.